

Hokus Pokus... plas!

Carry Slee

Hokus Pokus... plas!

Met tekeningen van Saskia Halfmouw

Eerste druk 1998

Vijfde druk 2016

www.carryslee.nl

© Carry Slee, 1998

© Omslagillustratie: Saskia Halfmouw

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Typografie: Mat-Zet bv, Soest

ISBN 978 90 488 3141 8

NUR 282

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Het geheim	7
Zoenen	13
De zolder	20
De leugen	28
Kazan	36
De ontvoering	43
Gestolen	50
Verraad	57
De ontdekking	64
Hokus Pokus	71
Feest	78

Het geheim

Als Milan het tuinpad op komt, staat Kazan al voor het raam. Het lijkt wel of de hond van mevrouw Rood kan klokkijken. Zodra hij Milan ziet, begint hij te kwispelen.

Milan heeft een sleutel van het huis van mevrouw Rood, zodat ze niet elke keer hoeft op te staan. Mevrouw Rood is oud en loopt heel slecht.

Milan heeft niet eens de tijd om de deur achter zich dicht te doen. Kazan springt tegen hem op en begint hem te likken. 'Ik ben al gewassen, hoor!' Milan drukt het hondenkopje lachend tegen zijn wang en loopt de kamer in. Mevrouw Rood zit in haar stoel. Ze lacht vriendelijk naar Milan.

'Moet ik nog iets voor u doen?'

'Nee, jongen,' zegt mevrouw Rood. 'Ik heb hulp genoeg. Ik ben al blij dat je zo goed voor Kazan zorgt.'

Ik zorg wel elke dag voor Kazan, denkt Milan, maar Kazan zorgt ook voor mij. Samen met Tom en Susina heeft Milan een ontdekkersclub. Omdat Kazan zo'n goede speurhond is, is hij daar ook lid van. Elke maand moeten ze een paar nieuwtjes hebben voor de ontdekkingskrant. Wie heeft de klieren betrappt die elke dag hun

banden lieten leeglopen? Kazan. Wie zag dat meester Bob van zijn fiets viel? Kazan. Als Kazan er niet was, kregen ze de krant nooit vol.

Milan heeft het gevoel dat het een beetje zijn hond is. En Kazan beschouwt Milan een beetje als zijn baasje. Hij komt met zijn etensbak in zijn bek naar Milan toe.

Milan pakt de brokken en strooit wat in Kazans bak. Hij schudt met het pak; veel zit er niet meer in. Hij loopt naar het boodschappenlijstje en schrijft 'hondenbrokken' op.

'Wat ben je toch een schrokop,' Milan moet lachen als hij de lege etensbak ziet. 'Je hebt geen tijd om te eten, hè? Je wilt uit.'

Kazan heeft zijn riem al van de haak gehaald. Milan lijnt hem aan.

'Wanneer breng je hem terug?' vraagt mevrouw Rood.

'Aan het eind van de middag. We hebben het hartstikke druk.' En Milan neemt Kazan mee naar buiten.

Ze hebben het inderdaad druk. Eerst moet hij Kazan uitlaten in het park. Daarna komen Susina en Tom voor de vergadering van de ontdekkersclub. En dan komt het spannendste van vandaag: zijn vrienden mogen Milans nieuwe zolder zien. Daar moet Kazan natuurlijk ook bij zijn, want het wordt ook een beetje zijn zolder. Kazan is heel vaak bij Milan thuis en ligt dan in een grote doos in Milans kamer. Die doos komt over een week op zolder te staan. Milan moet zuchten als hij eraan denkt, zo spannend vindt hij het. Zijn moeder heeft het al heel lang beloofd. Al vanaf het moment dat zijn vader naar Amerika is vertrokken. Maar nu gaat het eindelijk gebeuren.

Zodra ze bij het park zijn, kijkt Kazan hem aan. Hij kwispelt opgewonden met zijn staart. Milan weet wel wat de hond bedoelt: hij wil zijn bal hebben. Milan houdt zijn handen op. 'Ik heb je bal niet.' Maar daar trapt Kazan niet in. Hij duwt zijn neus in Milans zak en... hij heeft de bal te pakken.

'Geef maar.' Kazan legt de bal voor Milans voeten neer. Milan gooit hem omhoog. Kazan vangt de bal op zijn neus en draait dan een rondje op zijn achterpoten, met de bal op zijn neus.

'Knapperd!' roept Milan, en hij pakt de bal. Kazan gaat

alvast bij de vijver staan. Milan gooit de bal in de richting van de vijver. Zodra de bal in het water terechtkomt, duikt Kazan hem achterna. Hij is dol op zwemmen.

Milan kijkt naar de ingang van het park. De jongen die eraan komt lijkt Tom wel. Als hij het fluitje hoort en Kazan naar de ingang rent, weet hij het zeker. Milan moet lachen als hij ziet hoe stoer Tom weer doet. Hij gaat met Kazan vechten.

‘Jij raadt nooit wat er in mijn zak zit,’ zegt Tom tegen Milan.

Milan wordt nieuwsgierig. ‘Laat zien.’

Tom trekt zijn vriend de struiken in. ‘Het moet wel geheim blijven.’

Milan kan bijna niet wachten. ‘Laat nou zien!’

‘Tadadadaa...’ Met een geheimzinnig gebaar haalt Tom een kaartje uit zijn zak. TOEGANGSBEWIJS staat erop. Eerst snapt Milan niet wat daar nu zo bijzonder aan is, maar ineens ziet hij het. Zijn mond valt open. Het is een kaartje voor het circus. En niet zomaar een klein rotcircusje... nee, het grote circus waar iedereen over praat.

‘Hoe kom je daaraan?’ vraagt Milan.

‘Gevonden,’ zegt Tom trots.

‘Echt waar?’ Milan kan het bijna niet geloven. Wat een geluksvogel is Tom. Nu kan hij naar het circus. Dat zou Milan ook wel willen, maar alle voorstellingen zijn al uitverkocht.

‘Zijn het niet toevallig twee kaartjes?’ vraagt Milan.

‘Jammer genoeg niet.’ Tom laat zien dat het echt maar één kaartje is. ‘Niemand mag weten dat ik het heb,’ zegt hij dan.

Milan snapt wel waarom het geheim moet blijven. Toms moeder is heel bezorgd. Ze zal het vast niet goedvinden dat Tom in zijn eentje naar het circus gaat.

Tom kijkt maar naar het kaartje. 'Dom, hè, om je kaartje te verliezen,' zegt hij ineens.

'Ook wel zielig,' zegt Milan. 'Misschien is het wel van een jongen die er heel lang voor heeft gespaard.'

'Dan heeft hij pech,' zegt Tom stoer.

'Het kan ook dat iemand het kaartje voor zijn verjaardag heeft gekregen,' zegt Milan.

'Nou en?' Tom haalt onverschillig zijn schouders op.

Maar Milan merkt wel dat het hem niet lekker zit. Nog geen minuut later duwt Tom de struiken opzij. 'Ga je mee?' Hij loopt naar de uitgang van het park.

'Waar ga je naartoe?' vraagt Milan.

'Naar het politiebureau natuurlijk,' zegt Tom.

Gelukkig is het niet druk op het politiebureau. Er staat maar één man voor de balie.

'Zeg het maar,' zegt een agent als de man klaar is. 'Wat kan ik voor jullie doen?'

Tom haalt het kaartje uit zijn zak. 'Dit heb ik gevonden.'

'Dat is een bijzonder kaartje,' zegt de agent.

Een andere agent die ernaast staat, pakt het gauw weg. 'O, dat heb ik verloren.' Hij geeft de kinderen een knip-oog.

'Nee, De Wit, geen grapjes.' De agent pakt het kaartje terug. 'Dat zou je wel willen, hè, dat het jouw kaartje was?' De agent gaat achter de computer zitten. 'Waar heb je het gevonden?'

Tom vertelt precies waar het lag. 'Voor de supermarkt.'

Hij moet zijn telefoonnummer geven en dan legt de agent het kaartje voor hem neer. 'Hou het maar bij je. Als er niemand voor komt, heb je geluk. Maar anders moet je het teruggeven.'

'Ik ga stiekem opbellen dat ik mijn kaartje heb verloren,' zegt Milan als ze buiten zijn. 'En dan vermom ik me en dan haal ik het op.'

'Kazan, grijp hem!' zegt Tom.

Kazan springt tegen Milan op en begint hem te likken.

'Au au!' roept Milan voor de lol. 'Ik pik het kaartje niet af, echt niet.' Maar Kazan blijft likken.

Zoenen

‘Je wilt toch niet dat je moeder erachter komt,’ zegt Milan. ‘Dan moet je het kaartje niet in je zak laten zitten.’

‘Waar moet ik het dan laten?’ vraagt Tom. ‘In mijn kamer is het ook niet veilig. Mijn moeder is een echte speurneus, die ontdekt alles.’

‘Ik weet wat,’ zegt Milan. ‘We begraven het zolang hier, in het park.’

‘Ja ja,’ zegt Tom. ‘En als het gaat regenen, wordt het kletsnat.’

‘Stop het hier maar in.’ Milan haalt een plastic zakje uit zijn jaszak. Er zitten nog wat broodkruimels in.

Dat vindt Tom wel een goed idee. Als niemand hen ziet, gaan ze de struiken in.

‘Hier onder de eik doen we het.’ Milan maakt een kuiltje. Kazan denkt vast dat hij dat veel beter kan. Hij springt naar het kuiltje toe en begint wild te graven. De aarde vliegt in het rond.

‘Bedankt.’ Tom geeft Kazan een aai. ‘Zo is het wel diep genoeg.’ Hij stopt het kaartje zorgvuldig in het plastic zakje en legt het in het gat. Ze willen het net dichtgooien als Kazan met zijn kop in het gat duikt.

‘Nee!’ roept Milan. Kazan rent met het zakje in zijn bek de struiken uit.

‘Mijn kaartje!’ gilt Tom. Ze rennen achter Kazan aan, maar die denkt dat het een spelletje is.

‘Je moet zijn bal gooien,’ zegt Tom. ‘Als hij hem dan wil pakken, laat hij vanzelf het kaartje los.’

Milan haalt de bal uit zijn zak. ‘Kazan, pak!’ roept hij. Hij gooit de bal in Kazans richting. Kazan rent achter de bal aan. Dan gaat het mis. De bal ketst tegen een bank en rolt de vijver in.

‘Help!’ Milan en Tom rennen naar het water, maar het is al te laat. Kazan twijfelt geen seconde. En met het zakje in zijn bek duikt hij de vijver in.

Tom slaat van schrik zijn handen voor zijn ogen. ‘Wat een sukkels zijn wij.’

Kazan zwemt naar de bal. Als hij er bijna is, laat hij het zakje los.

‘Daar gaat mijn kaartje.’ Verschrikt zien ze hoe het zakje op het water drijft.

‘Zo meteen zijn we het kwijt,’ zegt Tom. ‘En als er dan iemand voor het kaartje komt, denkt de politie dat ik het gepikt heb.’

‘We moeten het te pakken krijgen.’ Milan weet ook niet zo gauw hoe ze dat moeten doen.

Kazan snapt er niks van en legt kwispelend zijn bal voor Milan neer. Opeens heeft Milan een idee. Hij weet niet of het werkt, maar het valt te proberen. Hij doet net of hij iets in het water gooit. ‘Kazan, pak!’ roept hij. Kazan duikt het water in. Maar als hij zijn bal niet ziet, keert hij om.

‘Pak!’ Milan wijst naar het zakje. Kazan zwemt de vijver rond en kijkt af en toe naar Milan. Hij snapt niet wat het baasje bedoelt. Vol spanning zien ze dat Kazan vlak bij het zakje zwemt.

‘Pak!’ roept Milan. Kazan kijkt naar het zakje en ineens... hap! Hij heeft het zakje in zijn bek.

Een paar tellen later legt hij het trots voor Milan neer.

Tom voelt aan het kaartje. Gelukkig is het nog kurkdroog.

Opgelucht rennen ze naar de eikenboom terug. Ter-

wijl Milan Kazan in de gaten houdt, begraaft Tom het kaartje. Nog één keer kijken ze om of niemand het heeft gezien.

‘Spannend, hè?’ Tom gaat van blijdschap op zijn handen staan. ‘Misschien belt er helemaal niemand.’

Milan knikt. Hij hoopt het voor Tom. Hij kijkt op zijn horloge. ‘We moeten opschieten. Straks komt Susina al.’

‘We hebben nog maar een paar dingen voor de ontdekkingskrant,’ zegt Tom. ‘En de krant moet na de vakantie uitkomen. Daar rekent iedereen op.’

Milan weet het. Hun krant is razend populair op school. Zelfs de groten uit groep acht vinden hem leuk. En de juffen en de meesters hebben ook een abonnement genomen.

‘We kunnen het Susina niet weer laten opknappen. Dit keer verzin ik wel iets.’ En Tom bedenkt meteen wat. ‘Juf Annet kan toch niet zwemmen?’

Milan knikt.

‘Dan zeggen we dat ze niet oplette op de fiets en zo het kanaal in reed. En dat niemand haar achterna sprong omdat het zo diep is. En dat ze bijna verdronk.’

‘Ja,’ zegt Milan. ‘En toen kwam jij langs en jij dook het water in.’

‘Juist.’ Tom glimt van trots. ‘Als ze dat niet spannend vinden...’

‘Toch doen we het niet,’ zegt Milan. ‘Dan weet de hele school dat jij verliefd bent op juf Annet.’

‘Ik ben helemaal niet verliefd op de juf.’ Tom wordt zo rood als zijn jack. Hij maakt gauw een radslag zodat Mi-

lan het niet kan zien. Maar Milan heeft hem heus wel door.

Hij gooit Kazans bal weg. Deze keer is het wel erg ver. Hij komt helemaal in de struiken terecht. Daar heeft Kazan geen moeite mee. Hij rent achter de bal aan en duikt de struiken in. Het duurt even en dan komt hij terug, zonder bal.

‘Pak je bal!’ zegt Milan.

Kazan begint te piepen.

‘Nee, ik ga niet helpen zoeken,’ zegt Milan. ‘Dat kun je best zelf.’ Maar Kazan blijft piepen.

Tom en Milan kijken elkaar aan. Zou er soms iets in de struiken zijn?

‘Je krijgt je zin,’ zegt Milan. En ze gaan Kazan achterna.

Voor de struiken blijft Kazan staan. Dat doet hij anders nooit.

‘Voorzichtig,’ fluistert Milan. ‘Er kan wel een dief zitten of zo. En dan krijg je een klap op je kop.’

‘Laat die dief maar aan mij over,’ zegt Tom. Maar Milan merkt wel dat zijn vriend ook bang is. Heel voorzichtig doet Tom de struiken opzij.

‘Zie je wat?’ vraagt Milan.

Tom wijst lachend naar een egel die onder de struiken zit. Kazans bal ligt er vlak achter.

‘O, is dat het?’ Milan streelt Kazans kopje. ‘Je bent bang voor die egel, hè? Ik zal je bal wel pakken.’ Als Milan de bal gepakt heeft, blijft hij staan.

‘Is er iets?’ fluistert Tom.

Milan wenkt zijn vriend. Nu ziet Tom het ook. Een eindje verderop staan twee kinderen te zoenen. Die

kinderen kennen ze wel, het zijn Astrid en Jonathan uit groep acht.

‘Wat goed van je, Kazan!’ Milan pakt het hondenkopje en drukt er een kus op. ‘Je hebt een heel belangrijke ontdekking gedaan voor onze krant.’

‘Dit is pas echt hot nieuws,’ zegt Tom. ‘Niemand weet dit.’

‘Die twee kunnen goed toneelspelen,’ zegt Milan als ze doorlopen. ‘Op school kun je er niks van merken dat ze verliefd zijn. Ze staan nooit bij elkaar.’

‘Super!’ Van blijdschap slaan Tom en Milan de armen om elkaar heen.

‘Daar gaan we een sappig verhaal van maken,’ lacht Milan trots. Onderweg stopt hij bij een dierenwinkel.

Tom kijkt hem vragend aan.

‘Even een kluif voor Kazan kopen van het geld van de club.’

Daar is Tom het mee eens. ‘Je hebt het echt verdiend.’ En met zijn drietjes stappen ze de dierenwinkel in.